



DIE

STEM

VAN DIE MARTELARE

September 2025

SLAAN DIE HERDER

**SPEEL VOLGENS
NUWE REËLS**

**OMSINGEL OP 'N
SONDAGOGGEND**

**PASTOR SKULDIG
BEVIND, TOE
AGTER GELAAT**



"Dink aan die gevangenes asof julle medegevangenes is." Heb 13:3



Genadige Here,

Ons dank U Here, vir ons Christenbroers en -susters regoor die wêreld wat die risiko aanvaar om te getuig van U liefde en genade en om getrou U mense te lei en te leer in die wêreld se moeilikste plekke om 'n Christen te wees.

Mag hierdie Christenleiers, wat dikwels die eerste teikens van vervolging is, die krag van U teenwoordigheid ken, beide in tye van oorwinning en in dae van moegheid en eensaamheid. Gee aan hulle herinneringe uit U Woord en liefde van U mense om hulle in hul werk en aanbidding te ondersteun.

Terwyl hulle die juk van leierskap in die kerk dra, bid ons dat hulle die ligtheid van 'n juk wat met U gedeel word, sal ervaar en vrede en verkwikking sal vind terwyl hulle in U rus. Mag hulle moed en getrouheid 'n lewendige voorbeeld wees vir die kerke wat hulle lei en vir die vervolgers wat U kerk wil leed aandoen.

Here, deur U liefde en genade, bemoedig die harte van hierdie kerkleiers vandag en versterk hulle in elke goeie werk en woord.

In Jesus se Naam, Amen.

Hulle Weier om te Versprei

Die nag voor Sy kruisiging het Jesus die profeet Sagaria vir Sy dissipels aangehaal: *"Toe sê Jesus vir hulle: Julle sal almal in hierdie nag aanstoot neem aan My, want daar is geskrywe: Ek sal die herder slaan, en die skape van die kudde sal verstrooi word."* (Matteus 26:31). Jesus het vir Sy volgelinge gewys dat Hy die Messiaanse vervulling van daardie Ou Testamentiese gedeelte was – dat Hy in Sy kruisiging getref sou word en die skape (Sy dissipels) vir 'n tyd verstrooi sou word.

Sedert die tyd van Christus se kruisiging het vervolgers diegene geteiken wat werk om die Evangelie as pastors en leiers in sy kerk te verkondig. Pastors in vyandige gebiede en beperkte nasies trotseer vandag gewillig, getrou en vreugdevol vervolging terwyl hulle hul roeping as herders vervul. Hulle beskou dit as 'n eer om daagliks hul kruise te dra in navolging van Christus Jesus ons Here, die Goeie Herder.

In hierdie maand se tydskrif sal jy stories lees oor Christene wat geteiken is deur diegene wat vyandiggesind teenoor Christus is, omdat hulle in leierskaprolle in die kerk dien en getrou is in die verkondiging van die Evangelie. Tog weier hierdie vervolgte Christene om te versprei. Nadat ek meer as 30 jaar in pastorale bediening gedien het, is ek verstom oor en dankbaar vir hul getuigenis van getroue diens, kom wat wil.

Hoe staan hierdie Christenleiers so vas in hul geloof? Ons mag dalk in die versoeking kom om te spekuleer dat hul getrouheid iets is wat God vir 'n spesifieke tyd en plek gee, en dat dit nie op ons eie situasie van toepassing is nie. Maar ek dink daardie gevolgtrekking is bloot 'n gerieflike verskoning vir ons gebrek aan vasberadenheid om getrou te bly in ons eie bedieningsopdrag, kom wat wil.

Ek het die voorreg gehad om van

aangesig tot aangesig met hierdie voorbeeldige dienaars van Christus te staan, en ek het een eienskap bo alle ander gesien wat hulle tot gehoorsame getrouheid dryf: Hulle glo. Hierdie pastors en kerkleiers hou vas aan hul geloof in God alleen, wat hul lewens verander het.

Hulle glo in God die Vader en in Sy enigste Seun, Jesus Christus. Hulle glo dat Jesus Christus uit 'n maagd gebore is, 'n sondelose lewe gelei het, en gekruisig is en begrawe is voordat Hy op die derde dag weer opgestaan het. Hulle weet dat die Heilige Gees hulle oortuig het van hul sonde en hul behoefte aan vergifnis. Hulle klou vas aan die Woord van God vir bemoediging en voeding. Hulle aanbid saam met die liggaam van Christus en vind gemeenskap met mekaar. En hulle wag getrou op die wederkoms van Christus.

Hierdie oortuigings spoor hulle aan om getrou te dien, selfs al wil hul vyand hulle doodmaak, steel en vernietig deur die bose dade van diegene wat teen Christus gekant is.

In die gedeelte wat Jesus aangehaal het, verklaar Sagaria dat twee derdes van God se mense uitgeroei en vergaan sal word terwyl een derde sal oorleef. Wat gebeur met hierdie een derde?

God sê: *"Dan sal Ek die derde deel in die vuur bring en hulle smelt soos 'n mens silwer smelt en hulle toets soos 'n mens goud toets. Hulle sal my Naam aanroep, en Ek sal hulle verhoor. Ek sê: Dit is my volk! En hulle sal sê: Die HERE, my God."* (Sagaria 13:9).

Mag ons in dieselfde geloof en getrouheid wandel as ons vervolgte Christenfamilielede, kom wat wil.

Pastor David Robbins
Direkteur, VOM Church Leader Network
VOM-USA



DIE PASTOR *van die* *Speelveld*

▲ Bofbal is 'n gewilde sport in Kuba. Joel (inlas) het 'n belowende bofballoopbaan verlaat om 'n pastor te word.



As 'n Kubaanse tiener, toegewy aan die Here, was Joel seker dat daar een roeping was wat hy nooit sou volg nie: Hy wou nie 'n pastor wees nie.

“Ek het in die kerk grootgeword,” het Joel gesê, “en ek het soveel van die dinge gevoel wat my pastor trotseer het.” Joel het selfs gesien hoe sy pastor in 1984 tronk toe gesleep word. “Hy was in die tronk sonder dat hy enige misdaad gepleeg het, net omdat hy die Evangelie verkondig het.”

Kuba se ateïstiese Kommunistiese regering het die verspreiding van die Christendom onder sy byna 11 miljoen burgers sedert die Kubaanse Rewolusie van 1959, gelei deur Fidel Castro, teengestaan. Christenleiers het die las van hierdie opposisie gedra, hulle moes dikwels gevangenisstraf, teistering en intense druk van regeringsamptenare trotseer.

Drome Uitgestel

Joel se ouma het Christus leer ken toe die Kommunistiese beweging in die 1950's vastrapplek gekry het, toe geweld teen Christene alledaags geword het. Sy het Joel geleer om die Here lief te hê en hom in dissipelskap opgelei tot 'n evangelis en predikant. Op 14-jarige ouderdom het hy haar gehelp om 'n kerk te plant.

Maar Joel het gou geleer dat hy nie 'n pastor hoef te

wees om die teiken van vervolging te wees nie. Om net 'n getroue getuie van Christus te wees, het die aandag van regeringsowerhede getrek.

Toe Joel gereed was om van hoërskool te graduateer, was hy vyfde in sy klas, wat beteken het dat hy verseker was van 'n plek by die universiteit sowel as ruim loopbaangeleenthede. Maar in plaas daarvan om gelukwensing van sy skoolhoof te ontvang, is hy voor 'n keuse gestel. In die teenwoordigheid van sy medegegraduatees het die skoolhoof die kollege-uitnodiging na Joel uitgehou en vir hom gesê hy moet kies tussen sy opvoeding en sy geloof in Christus.

“Ek het die uitnodiging opgeskeur,” het Joel onthou, “en ek het ondertoe gegaan en die skoolgrond verlaat. Ek is die reg ontsê om na die universiteit te gaan omdat ek Christen is.” En dit was nie die laaste keer dat Joel sy rug op 'n droom moes draai terwille van sy volgelingskap van Christus nie.

In Kuba is bofbal meer as net die nasionale tydverdrijf; dit is 'n simbool van die kommunistiese, nasionalistiese ideale van die Kubaanse Rewolusie. Fidel Castro het selfs in oefenwedstryde saam met ander Kubaanse politici gespeel om sy ondersteuning van die sport te demonstreer.

Joel het grootgeword met 'n liefde – en ontlukende

talent – vir bofbal. Hy het op 9-jarige ouderdom in 'n liga begin speel. Soos hy die vaardighede bemeester het en na die provinsiale span gevorder het, het hy begin sien dat hoë vlak spel uitdagings en versoekings meegebring het waarvan hy homself as 'n Christen moes distansieer.

“In my land was die sport gekoppel aan afgodery,” het Joel gesê. “Dit was gekoppel aan 'n hele stelsel wat jou na spesifieke ondeugde getrek het, en ek moes 'n besluit neem.” Joel se besluit was om die sport wat hy liefgehad het, agter te laat. Dit het sy pa, wat trots was op sy seun se atletiese prestasies, en sy afrigter stomgeslaan.

“Ek het God se stem gehoor,” het Joel eenvoudig gesê, “en Hy het vir my gesê dat Hy wou hê ek moes Hom dien.” Vir die 17-jarige Joel was die roeping duidelik, en dit was 'n roeping terug na die einste pad wat hy in 1984 verwerp het – om 'n pastor en herder van 'n kerk te word.

Kerk in 'n Koeëlfabriek

Op 16 Oktober 1996, pasgetroud en pas van die kweekskool gegradueer, het Joel in 'n bergdorp, ongeveer 32 kilometer suid van waar hy vir 'n pastor gestudeer het, gearriveer. Die dorp, het hy gesê, was 'n uniek moeilike sendingveld, “'n stad van plekke waar die Evangelie nie toelaatbaar was nie.” Aangesien die stad die tuiste was van 'n militêre basis en gepaardgaande nywerheid om die weermag te ondersteun, was kommunistiese regeringsamptenare veral sorgsaam om ongewenste invloede uit te sluit.

In hul eerste vier jaar van bediening het Joel en sy vrou, Maruchi, opgemerk dat hulle werkswyse deur 'n herhalende patroon gekenmerk word: Hulle sou 'n huis vind, daar kerkbyeenkomste begin hou, uitgesit word, en oor begin. Sewe keer het die owerhede hul kerke gesluit en hul eiendom gekonfiskeer. Maar Joel het nie opgegee nie.

Die eerste kerk wat Joel bedien het, het net vyf mense gehad wat in 'n verlate huis met 'n ineenstortende dak vir aanbidding vergader het. Toe die owerhede ontdek waarvoor die huis gebruik is, is die Christene uitgesit. Daaropvolgende kerkliggings was nie altyd beter nie, maar die gemeente het gegroei. Op 'n stadium het werkers in 'n plaaslike koeëlfabriek vir Joel genooi om

'n kerk in hul fabriekshuis te plant. Maar dit het nie die plaaslike owerhede behaag nie.

“Die owerhede het vir die mense gesê dat as die pastor aanhou om hier te preek, hulle hul huis gaan wegneem,” het Joel gesê. Joel het aangebied om die gebied te verlaat sodat die werkers nie hul huis sou verloor nie, maar sy gashere wou niks daarvan hoor nie.

“Hulle het gesê: ‘Pastor, ek gee nie om wat hulle van my wegneem nie; die Evangelie en Christus is alles vir my!’” het Joel onthou. “Toe hulle Jesus ontmoet het, Christus ontmoet het, het 'n oortuiging ontstaan, waar ... hulle bereid was om die prys te betaal wat nodig was.”

Uiteindelik het Joel se familie verblyfpermitte gekry wat hulle toegelaat het om in die dorp te woon, maar dit het hulle nie verhoed om as misdadigers behandel te word nie. Gedurende sy 12 jaar van bedieningswerk in die

dorp is Joel 17 keer gearresteer vir prediking, die verspreiding van Bybels of evangelisasie. Toe die arrestasies hom nie kon keer nie, het die owerhede hom probeer omkoop deur hom geld aan te bied om 'n agent vir hulle te word.

“Julle is verward,” het Joel vir hulle gesê. “Ek werk vir Christus. Ek is 'n kind van God, en ek verteenwoordig die koninkryk van God.”

Terwyl die owerhede se taktiek afgewissel het tussen intimidasie en omkopery, het Joel en sy vrou voortgegaan met hul werk. “Ons het begin met vyf Christene wat alles moontlik trotseer het: vervolging, tronk, dreigemente, alles,” het Joel gesê. “Daar het ons harde, harde ervarings op alle vlakke gehad, maar God het ons altyd die oorwinning gegee.”

Die gevolg van daardie oorwinnings was 'n toenemende gevoel dat hul

werk in die dorp tot 'n einde gekom het. Teen die tyd dat hulle op 29 Julie 2008 getrek het, het hulle 25 kerke geplant, wat deur plaaslik opgeleide pastors gelei is wat aan meer as 6 000 Christene bedien het. Onder daardie kerke was die kerk in die koeëlfabriek. Dit is vandag nog aktief.

Speel Bal

Joel het homself gou teruggevind in die gemeenskap waar sy bediening begin het, en het die gemeente van die klein kerkie daar as herder gelei. Die plattelandse kweekskool waar hy gestudeer het, is gesluit, en die regering het baie van die eiendom gekonfiskeer. Maar die kerk, 'n



▲ Fidel Castro, die Kommunistiese diktator van Kuba van 1959 tot 2008, het amateurbofbal onderskryf as 'n manier om nasionalistiese gevoelens te versterk.



▲ Joel en sy vrou, Maruchi, bied kampe, opleiding en retraites op die kerk se perseel aan. Hulle sê God se voorsiening vir hierdie geleenthede het hul eie geloof versterk.

ou koshuis en 'n paar ander geboue wat aan die kerk behoort het, het bruikbaar gebly.

Joel het die potensiaal vir vrugbare bedieningswerk in die kerk en gemeenskap gesien, en mettertyd het hy en 'n paar kerkklimate fasiliteite herstel en gebou om kampe en retraites aan te bied. Joel het ook gevind dat God die passie van sy kinderjare, die sport waarvan hy op 17-jarige ouderdom weggestap het, hergebruik het.

“Ek het die missie ... die begeerte gevoel,” het Joel gesê, “maar dit het my tyd geneem om terug te keer na sport. Dit was soos 'n roeping om hierdie strategie te gebruik ... om siele te wen, nie om te fokus op groei om die beste te wees nie.”

Een middag het hy na die plaaslike bofbalstadion gestap met 'n kolf, twee balle en 'n paar handskoene om 'n paar seuns in die grondbeginsels van bofbal te begin oplei. Soos die woord versprei het, het hy homself gou bevind dat hy 80 jongmense oplei – almal nie-Christene. En uiteindelik het die bediening uitgebrei om ander sportsoorte in te sluit.

Joel se benadering tot opleiding is anders as normale sportopleiding. Hy begin met 'n oordenking, en spangesprekke is meer geneig om aanmoediging uit die Bybel in te sluit as taktiek om die wedstryd te wen. Vuil taal word gestraf, maar spelers kan die fout regstel deur die dag se Bybelteks op te lê. Die Bybel word op en van die speelveld af geleer, en elke deelnemer ontvang Bybeltekste en Christelike lektuur om huis toe te neem

Die Bybel word op en van die speelveld af geleer, en elke deelnemer ontvang Bybeltekste en Christelike lektuur om huis toe te neem na hul familie.

na hul familie. “Jy stel die Evangelie bekend,” het Joel gesê, “en dit is hoe baie mense gered word, mense wat nie kerk toe sou gegaan het nie.”

Wanneer Joel en sy organisasie toernooie en geleenthede aanbied, hou hulle die afsluitingsereemonies in 'n plaaslike kerk. Hulle sien hierdie geleenthede as

'n manier om vooropgestelde idees oor godsdiens uit die weg te ruim. Gesinne kom om hul kinders se sportprestasies te vier, maar hulle hoor ook van die genade van God.

Die kinders en hul ouers is nie die enigstes wat die Evangelie hoor en by kerke aansluit nie. Joel se sportbediening het volwassenes regoor die land bereik, insluitend lede van die nasionale spanne waarvan Joel

eens gedroom het om by aan te sluit. “Dit is 'n strategie wat hindernisse breek,” het hy gesê, “en dit was baie effektief.”

Wanneer hy nie met toernooie en opleiding besig is nie, vind Joel ander geleenthede om die Evangelie deur middel van sport te verkondig. Hy het byvoorbeeld 'n bofbalwedstryd binne 'n staatsgevangenis gereël waar kapelane en sendelinge nooit toegelaat sou word nie. Die Christelike span het tydens die wedstryd met die gevangenisspan gekommunikeer en later die Evangelie aan 240 gevangenes verkondig wat toeskouers op die pawiljoen was. “Wanneer jy in 'n plek soos hierdie kom, gee ons nie om vir die wedstryd nie,” het Joel gesê. “Ons verkies dat die opponerende span wen! Ons gaan vir die siele.”

Joel se bediening het Bybels aan elke lid van Kuba se 16 nasionale spanne, sowel as aan die skeidsregters, versprei. Hy het by hul wedstryde gebid en gepreek en selfs uitnodigings ontvang om die spanne in hul hotelle te bedien. Staatsveiligheidsagente het al verskeie kere probeer om hom te verhoed om binne te gaan, maar is deur afrigters en spelers uitgedaag. Sommige van die spelers skakel hom vir ondersteuning en raad om hulle te help om dieselfde ondeugde te ontsnap wat Joel verhinder het om bofbal te speel, en 14 nasionale spelers het hul geloof in Christus geplaas en hulle laat doop.

Joel het gesê hy is lief daarvoor om die families van spelers te bedien wat dringend herstel en hoop nodig het. “Jy besef hulle het alles,” het hy gesê, “mooi huise, vervoermiddele, maar jy bring iets so mooi dat dit alles wat hulle het, oortref. Dit is die Woord van God! Wanneer hulle hul harte oopmaak, bely hulle dat Christus afwesig is, en hul lewe word getransformeer.”

Terwyl die bediening regdeur die land uitgebrei het, het Joel ander opgelei om met die werk te help en saam met plaaslike kerke gewerk om die dissipelskap van nuwe Gelowiges voort te sit. Van die 80 nie-Christelike jongmense wat vir opleiding opgedaag het toe Joel die bediening begin het, is 15 vandag pastors, wat kerke plant en die Evangelie regoor Kuba verkondig.

Nuwe Beproevinge, Nuwe Drome

Kuba het langdurige ekonomiese moeilikhede ervaar, insluitend lae lone, hoë werkloosheid en baie tekorte. Vir Joel en sy vrou was hierdie moeilikhede beide 'n seën en 'n vloek. Aan die een kant is jongmense gretig om betrokke te wees by 'n program wat lig en hoop in hul lewens bring. Maar aan die ander kant is die voorsiening van kos, spasie, toerusting en ander behoeftes vir almal wat die kampe en opleiding wil bywoon, 'n voortdurende stryd.

Maruchi onthou 'n gebeurtenis in 2023 wat 250 jongmense gelok het. “Ek het gebid dat die Here die geestelike seëninge kon voorsien,” het sy gesê, “maar ook dat ons die kinders iets kon gee. Die Here het vir my gesê: ‘Die pot meel sal nie opgebruik word nie en die kruik olie sal nie leegloop nie.’ Ek het gesê: ‘Here, U is die God wat voorsien en vermeerder.’”

Nadat sy gebid het, het sy twee sakkies lekkergoed gevind wat ongemerk weggesteek was. Toe sy die stukke tel, het sy gevind dat daar genoeg was vir elke kind om een te ontvang. Later in die byeenkoms het hulle besef dat hulle slegs 100 eiers gehad het om 250 kinders te voed. Maar nadat hulle gaargemaak was, het almal, insluitend die volwassenes, genoeg gehad om te eet. Ervarings soos dié het hulle herinner om die Here te vertrou.

Joel en Maruchi het die afgelope paar jaar 'n groter uitdaging trotseer. Namate hul kinders meer betrokke geraak het by bedieningswerk, het hulle ook vervolging begin ervaar. En toe een van hul seuns deur

staatsveiligheidsbeamptes gearresteer en gevange geneem is, het hulle geweet dit was tyd om hul seuns te help om Kuba te verlaat.

“Mens het kinders, en jy weet dat God vir hulle sorg,” het Joel gesê, “maar wanneer jy hulle in gevaar sien, is dit onvermydelik dat jy dit moeilik vind om verantwoordelik te voel. Maar God het ons versterk. Hy is getrou en Hy gaan vir ons kinders sorg. Hulle gaan in Sy hande wees.”

Een vers in die besonder het met die paartjie gepraat terwyl hulle die droom oorweeg het wat God in hulle laat groei het. Jesaja 43:19 sê: “*Kyk, Ek gaan iets nuuts maak; nou sal dit uitspruit; sal julle dit nie merk nie? Ja, Ek maak 'n pad in die woestyn, riviere in die wildernis.*”

Hulle is opgewonde oor die “nuwe ding” wat in Kuba gebeur. “Ons wag vir 'n herlewing in ons nasie,” het Joel gesê. “Daarom bly ons hier in ons land, al is dit moeilik met ons kinders wat weggegaan het, want God het ons geroep om hier te wees. Dit is 'n voorreg om deel te wees van wat God in ons nasie doen. Dit is 'n seën om die dors en honger wat daar na die Here is, te sien.” ■



▲ Hetsy die wedstryd nou voor 30,000 ondersteuners of op 'n leë terrein gespeel word, Joel neem die Evangelie na hierdie sportgronde om beide spelers en ondersteuners te bereik.



"As jy ly, moet jy jou geloof behou en vir Jesus werk. Moenie omdraai nie, gaan voort."

DIE DAG

wat die Terroriste Gearriveer het

Op die oggend van 28 April 2019 het Pastor Natan se vrou, Miriam, die onmiskenbare aankondiging van die Islamiete se aankoms net buite die kerkgebou gehoor. "Jy weet hulle is daar wanneer jy die TAAK! TAAK! (van geweurskote) hoor," het Miriam gesê. "Wanneer hulle aankom, is daar nêrens 'n veilige plek nie."

Daardie jaar het die militante met ongekennde aanvalle op Christene in Burkina Faso begin, 'n ingeslote land in Noordwes-Afrika wat deur twee Saharanasies begrens word. Sedertdien het die Islamiete duisende mense vermoor en byna 2 miljoen uit hul huise gedwing in hul soeke na 'n Islamitiese regering, of kalifaat.

Wanneer hulle in 'n konvooi motorfietse opdaag, vuur die swaar gewapende militante dikwels hul wapens af as 'n manier om verwarring onder plaaslike Christene te skep. Soms dwing hulle pastors om te sit en na Islamitiese preke te luister, maar meer dikwels eis hulle dat die pastors ophou om oor Jesus te praat. Soms ontvoer hulle egter Christene en stel selfs pastors tereg. In die maande voor die aanval op Natan se kerk, het die militante vier pastors in dorpe minder as 160 kilometer weg, doodgemaak.

Natan het gesê dat sommige Islamiete kort voor die aanval in April 2019 twee mense van sy dorpie in 'n openbare plek tereggestel het waar almal daarvan sou weet. Toe die militante sy kerk daardie Sondagoggend omsingel het, het Natan en die ander kerklidmate geweet dat hulle in gevaar was. En hul vrees het toegeneem toe die Islamiete die kerk begin verseël het en deure en vensters toegemaak het.

Miriam het verskriklike gedagtes gehad

oor wat dalk kon gebeur. “Die een ding wat ek gedink het was: ‘God, red ons lewens; ons wil nie sterf nie,’” het sy onthou. Vasgevang deur die terroriste, het sy begin soek na ’n manier om te ontsnap. “Ek het gesoek na waarheen ek kon gaan en by die venster of die deur uitvlug,” het Miriam gesê. “Ek het nie geweet wat om te doen nie.”

Toe skree die Islamiete in die kerk: “Wat doen julle?” Natan het geantwoord dat die gemeente net doen wat Christene oral op ’n Sondagoggend doen. “Ons is hier om God te aanbid,” het hy gesê.

“Waarom is vroue en mans op dieselfde plek om God te aanbid?” het hulle teruggeskreeu. “Ons wil dit nie hê nie.” Woedend dat die Christene nie hul streng Islamitiese gebruik van volledige skeiding tussen mans en vroue in openbare plekke nagekom het nie, het hulle ’n sinistere

waarskuwing uitgereik: “Oor drie dae sal ons terugkom, en as ons julle sien, sal ons julle almal doodmaak.”

Die meeste van Natan se gemeente het die dorp daardie dag verlaat. Hy het hulle aangemoedig om terug te keer, maar hulle was bang. En Miriam het ook met vrees geworstel.

“Ek kon daardie nag nie slaap nie,” het sy gesê.

’n Kort rukkie later het Natan en Miriam, saam met hul vyf kinders op daardie stadium, soveel as wat hulle kon op ’n donkiekar gelaai en gevlug voor die militante se terugkeer. Terwyl die gesin nie geweet het waarheen hulle sou gaan of hoe hulle sou oorleef nie, het hulle op die Here en op Sy Woord vertrou.

“In die moeilike tye weet ons dat die Bybel ons hulpbron is,” het Natan gesê. “En die Bybel help ons wanneer ons dit

lees. Ons kan troos daaruit kry.”

Natan het gesê die Bybel se verhaale oor die eerste Christene was veral nuttig vir hom en sy gemeente. “Toe ons die boek Handeling gelees het,” het hy gesê, “kon ons sien dat die eerste dissipels van Jesus gely het, en sommige van hulle is vervolg.”

Hy het gesê sy gemeente het nie daardie soort lyding ten volle verstaan



▲ Pastor Natan en sy vrou, Miriam, ontvang met vreugde nuwe Bybels wat hul kerk sal help om in geloof te groei.

totdat hulle dit ervaar het nie. “Nou verstaan hulle dat as jy ly, moet jy jou geloof behou en vir Jesus werk,” het hy gesê. “Moenie omdraai nie, gaan voort.”

Om vorentoe te beweeg in die bediening is wat Natan en Miriam probeer doen het, maar ander lidmate van hul gemeente het na verskillende dele van die land versprei. “Hulle het oral heen gevlug,” het Natan gesê.

Sonder enige plaaslike kudde om te versorg, het hy en Miriam stadig ’n nuwe kerk geplant op ’n plek wat geen kerk en geen pastor gehad het nie. Die paartjie het onlangs ’n kerkgebou op ’n droë stuk grond sowat twee ure noordoos van Burkina Faso se hoofstad, Ouagadougou, gebou.

Om as vreemdelinge oor te begin was nie maklik vir Natan en sy gesin

nie. Hulle het geen grond van hul eie gehad om te bewerk nie, en daar is min kerklidmate om die bediening te ondersteun. “Toe ons hierheen gekom het,” het Natan gesê, “het ons ’n kerk met my gesin en een lidmaat begin. Op die oomblik sien ons dat die getal omtrent 30 persone is.”

Miriam versoek gebed vir hul bediening. Sy vra ook gebed dat God

goeie gesondheid vir haar hele gesin sal voorsien, insluitend hul ses kinders, wat tussen 18 maande en 16 jaar oud is. “As ons gesondheid het,” het sy gesê, “kan ons vir God werk.”

Met die hulp van die globale liggaam van Christus, het Natan ’n paar hoenders en die opleiding verkry wat nodig is om met hulle te teel en hulle aan die lewe te hou. Hoenderboerdery het Natan in staat gestel om vir sy gesin en vir die nuwe kerk se behoeftes te voorsien. “Wanneer vreemdelinge kom, kan ons vir hulle sorg met kos of iets te drink,” het hy gesê, “en ook kos vir die

armes in die kerk koop.”

Natan het gesê dat elke kerk in sy voormalige dorp weens Islamitiese geweld gesluit het, en byna almal het weggetrek. Terwyl hy aanvanklik wou bly, en selfs nadat hy vertrek het gehoop het om terug te keer, het Natan uiteindelik besef dat daar niemand in die dorp oor sou wees om te help nie. “Ek wil nie bly en niks doen nie,” het hy gesê. “Ons het hierheen gekom om die bediening voort te sit. Dit is hoekom ek hier is.”

Natan en Miriam het ’n nuwe gemeente gevind om te bedien, maar hulle weet dat geen plek in Burkina Faso heeltemal veilig is teen Islamiete nie. “Deur die genade van God, gaan ons voort,” het Natan gesê. “En ons dank God hiervoor.” ■



HERDER vir 'n Verstrooide Kudde

Veroordeel onder Indië se streng anti-bekeringswette, treur 'n pastor oor die verlies van sy kerk terwyl hy bly is oor die gawe van geloof en hernieuwe gemeenskap.

Gedurende die Kersseisoen van 2021 was kerkbyeenkomste steeds klein as gevolg van pandemiebeperkings. Pastor Jawahar se kerk, wat hy nege jaar lank gelei het, was geen uitsondering nie. Na 'n eenvoudige erediens op Sondag 26 Desember, het Jawahar en sy vrou, Amulya, 'n gebedsbyeenkoms met 'n paar kerkleiers in hul huis gehad.

Maar hul gebede is gou onderbreek deur die geskree van Hindoe-aktiviste, verbonde aan Bajrang Dal, die jeugvleuel van die Hindoe-nasionalistiese organisasie Vishva Hindu Parishad. Die aktiviste, wat deur die polisie vergesel is, het teen die Christene opgetree.

“Hulle het geskree,” het Jawahar gesê, “en my daarvan beskuldig dat ek die dorpsmense bekeer.” Alhoewel die Christene probeer verduidelik het dat hulle net saam gebid het, het die polisie steeds die beskuldigers se kant gekies. “Hulle het drie van ons met geweld in die voertuig gedruk en ons na die polisiestasie geneem, waar hulle ons baie erg geslaan het,” het Jawahar onthou. Hy het gesê die aanranding het byna 'n uur geduur.

Toe hulle by die polisiestasie aankom, het ongeveer 150 radikale Hindoes die gebou omsingel. Hulle het slagspreuke geskree en die drie mans daarvan beskuldig dat hulle mense gedwing het om daardie oggend 'n “bekeringsvergadering” by te woon. Twee mense van 'n dorpie kilometers verder het beweer dat hulle daarheen ontbied is en gedwing is om na 'n Bybellesing te luister voordat hulle met water besprinkel is in

'n bekeringsplegtigheid. Hulle het ook beweer dat die Christene hulle gratis onderwys vir hul kinders en gratis gesondheidsorg belowe het indien hulle tot die Christendom sou bekeer.

Die polisie-ondersoek het opgelewer wat, in hul oë, duidelike bewys van die misdadigheid was: Hulle het 'n Bybel en 'n pot, wat water kon hou, in Jawahar se huis gevind. Die vervolging het sy hele saak gebaseer op daardie bewyse en die verslag deur die twee vreemdelinge.

* * *

In die staat waar Jawahar en Amulya woon, maak Christene minder as 1% van die 72 miljoen mense uit wat daar woon. In teenstelling hiermee is 80% Hindoes. Terwyl sommige state 'n groter persentasie Christene het, word die landwye Christelike bevolking geskat op nie meer as 5% van die land se byna 1,4 miljard mense nie.

Byna die helfte van Indië se 28 state het anti-bekeringswette wat bedoel is om Christelike aktiwiteite te beperk. Volgens Frontlinie-Werkers in state waar hierdie wette streng toegepas word, kan arrestasies voortspruit uit klagtes deur gemeenskapslede wat nie eens beweer dat hulle bekeringsaktiwiteite aanskou het nie.

Dreigemente van arrestasie en gevangenisstraf is daaglikse realiteite vir Christenleiers regoor Indië. In die staat Uttar Pradesh is 253 pastors en ander Christenleiers in die laaste helfte van 2024 tronk toe gestuur, en 93 van hulle was steeds agter tralies met die laaste verslag. In 2024 alleen is meer as

“Op die oomblik voel Christene glad nie vry om ... selfs saam met hul gesinne te aanbid nie.”

840 Christenleiers in hegtenis geneem op aanklagtes wat verband hou met die aktiwiteite van hul Christelike geloof. 'n Frontlinie-Werker wat Christene ondersteun het wat vervolging onder anti-bekeringswette in verskeie state trotseer, het gesê die wette is baie streng en beledigend teenoor minderhede. “Lede van dieselfde gesin kan nie eers 'n gebedsbyeenkoms in hul eie huis hou nie,” het hy gesê. “Dit kan deur enigiemand in die buurt as 'n 'bekeringsgebeurtenis' beskou word. So op die oomblik voel Christene glad nie vry om ... selfs saam met hul gesinne te aanbid nie.”

Na Jawahar se inhegtenisneming het Amulya gesukkel om hulp vir haar man te kry. Die eerste prokureurs wat sy aangestel het, het buitensporige fooie gehef en was nie gemotiveerd om 'n kragtige verdediging vir Jawahar te lewer nie. Amulya moes geld teen verlammeende hoë rentekoerse leen om regs-koste en uiteindelik borgtog te betaal. Sy moes familiegrond as kollateraal vir die lenings aanbied.

Intussen, ten spyte van die owerhede se minagting vir 'n behoorlike proses, het Jawahar in die tronk gewag, in die hoop dat kerkklimate of vriende van sy bedieningsorganisasie sou kom kuier om gemeenskap en raad te bied. Uit vrees vir meer regsprobleme het niemand egter ooit besoek afgelê nie.

“Wat met ons gebeur het, is baie hartseer,” het Jawahar gesê. “Niemand het gekom om my te besoek of selfs te bel nie. Hulle het nie een keer my vrou gebel en uitgevind hoe dit met haar gaan, hoe dit met die kinders gaan en wat hul behoeftes is nie.”

Trouens, die kerk het reeds in vrees uitmekaar gesprei en bly vandag gesluit. Sommige familieleden van die ander twee gearresterde ouderlinge het Jawahar blameer vir hulle gevangenskap, wat Jawahar se familie verder geïsoleer het.

Terwyl Amulya voortgegaan het om regshulp te soek, het sommige Frontlinie-Werkers bewus geword van die gesin se benarde situasie en 'n span Christelike prokureurs wat vervolgte Christene bedien, in kennis gestel.

Die prokureurs het ingegryp om die drie gevangene Christene te help, en na 45 dae in die tronk is Jawahar uiteindelik borgtog toegestaan.

Verward en hartseer het Jawahar getreur oor die verlies van sy kerk, die onsekerheid van sy saak en die verpletterende skuld wat hulle aangegaan het terwyl hulle na regshulp gesoek het. Die grond wat as kollateraal gebruik is en wat kon gehelp het om die gesin te onderhou, is eerder van hulle af weggeneem.

“Ek kan nie veel doen om my grond terug te kry nie, want my kerk is steeds gesluit en ek kan nie tans my bediening voortsit nie,” het Jawahar gesê. “Ek moet op die land werk as 'n arbeider, waarvoor ek 250 roepees ('n bietjie minder as R53.00) per dag kry, wat baie min is om in my gesin se

behoefte te voorsien.”

Nadat hulle met Jawahar en Amulya vergader het, kon Frontlinie-Werkers vir die gesin verligting bied terwyl hulle voortgaan met regsdinge.

In Julie 2023 is Jawahar en die twee ouderlinge van sy kerk kragtens die staat se anti-bekeringswette skuldig bevind en gevonnissen. Hulle staan elke twee jaar tronkstraf en 'n boete van 50,000 roepees (ongeveer R10,700) in die gesig. Hulle is tans uit op borgtog terwyl hulle teen hul skuldigbevinding na 'n hoër hof appelleer.

Intussen vind Jawahar geestelike bemoediging deur gemeenskap en aanbidding by 'n kerk in 'n ander dorp. “My geloof is steeds sterk,” het hy gesê, “en alhoewel ons sukkel, ... groei ons meer in geloof. Ek versoek dat julle bid dat die werk van die kerk so gou as moontlik weer kan begin.”

Ten spyte van die verwerping wat hy na sy inhegtenisneming gevoel het, is Jawahar lief vir sy gemeente, soos hy duidelik gemaak het in sy borgtogverhoor. “Ek het hulle hard en duidelik gesê,” het hy gesê, “Wanneer ek uit die tronk kom, ... gaan ek nie my werk of my geloof los nie; ek sal aanhou bedien hier.” ■

Teen die laaste berig was Jawahar se regspan besig om sy appèl voor te berei. Indien dit verwerp word, sal Jawahar en sy medebesuldigdes vir twee jaar tronkstraf opgelê word weens hulle Christelike godsdiensaktiwiteite.



▲ Pastor Jawahar gaan voort om 'n huisgemeenskap te lei terwyl hy appelleer teen die skuldigbevinding en tronkstraf wat hy kragtens anti-bekeringswette ontvang het.

SYMEON

n Persië se Groot Vervolging

339–379 n.C.

Om die kerk in die vierde-eeuse Persië te lei, het teen 'n hoë prys gekom, en baie het met hul lewens betaal.

Soos die vierde eeu nader gekom het, het die aantal Christene in die Persiese Ryk bestendig toegeneem, wat die hedendaagse Iran en dele van naburige lande ingesluit het. Baie Christene het toevlug in Persië gesoek nadat hulle deur Persië se vyande – die Romeine – vervolgt is. Indien Christene as Rome se vyand beskou is, het Persië geredeneer, dan kon hulle Persië se vriende wees. As gevolg van die groei in die Christendom, is nuwe kerke geplant en kerkleiers is aangestel om struktuur te help verskaf.

Maar omstreeks 313 n.C. het die Romeinse keiser, Konstantyn, 'n einde gebring aan die vervolging van Christene. En aangesien Rome Christene nie meer as die vyand beskou het nie, het die Perse na hulle met agterdog begin kyk. Twee jaar nadat die Romeinse vervolging van Christene geëindig het, het Konstantyn 'n brief aan Persië se koning, die sjah Sapor II, geskryf. "Ek is baie bly om te hoor dat menigtes Christene geword het, en dat die beste provinsies van Persië met hul verblyf geëer word," het Konstantyn geskryf. "Ek vertrou die Christene in u sorg toe en laat hulle in u beskerming; behandel hulle, smee ek u, met welwillendheid." Maar die brief het slegs gedien om Sapor II se wantroue te verdiep.

Die kerk se noemenswaardige groei het ook agterdog aangevuur onder die magus, priesters van Persië se nasionale godsdiens, Zoroastrisme. Die magus het gereageer deur 'n biskop genaamd Symeon te beskuldig dat hy 'n "vriend van die keiser van Rome" was en die sake van die Persiese Ryk aan hom bekend gemaak het – en Symeon in wese van spioenasie beskuldig het.

Die Persiese koning se reaksie op die magus se beskuldiging was vinnig en beslissend. Omstreeks 344 n.C. het Sapor II 'n buitensporige belasting op die Christene (deur die Perse "Nasareners" genoem) gehef en geëis dat Symeon die belasting invorder. Maar in die lig van sy verantwoordelikheid as 'n biskop en die wete dat die Christene nie die belasting sou kon betaal nie, het Symeon geweier om te voldoen. "Ek is geen belastinginvorderaar nie," het hy gesê, "maar 'n herder van die Here se kudde." Na Symeon se weiering het Sapor II teruggekap deur bevel uit te reik dat Symeon in hegtenis geneem word,

kerke vernietig word en geestelikes tereggestel word indien hulle sou weier om aan 'n spesifieke Zoroastristiese ritueel deel te neem.

Sapor II het toe probeer om Symeon om te koop en hom groot rykdomme aangebied indien hy sou deelneem aan die Zoroastristiese praktyk om die son te aanbid. Soos sy beskuldigers verwag het, het Symeon egter weer geweier. Uiteindelik is Symeon meegedeel dat indien hy alleen sou versaa, geeneen van die Christene skade aangedoen sou word nie. Maar indien hy weier, sou nie net die kerkleiers nie, maar alle Christene doodgemaak word. Hul lewens het van Symeon se besluit afgehang.

Tog was Symeon onwrikbaar in sy weiering om sy Christelike geloof in gevaar te stel. Sapor II het toe Symeon se teregstelling deur onthoofding beveel. Hy is veroordeel as 'n verraaier van beide die Persiese Ryk en sy Zoroastristiese godsdiens.

Op die dag van Symeon se teregstelling is bevel uitgereik vir die teregstelling van 'n aantal ander kerkleiers ook. Terwyl hulle na hul teregstelling gelei is en die geleentheid gegee is om die dood te vermy deur hul geloof te versaa, het Symeon hulle bemoedig om standvastig te bly. "Selfs al sou niemand jou doodmaak nie, sal die dood jou onvermydelik inhaal," het hy hulle herinner, "want die dood is 'n natuurlike gevolg van ons geboorte." 'n Ander bron haal hom aan soos hy sê: "Mag die Kruis van ons Here die beskerming van die volk van Jesus wees; die vrede van God sy met die dienaars van God, en versterk julle harte in die geloof van Christus, in verdrukking en in gemak, in lewe en in dood, nou en vir ewig."

Elkeen het vorentoe gegaan en om sy dood te trotseer. Vyf biskoppe en eenhonderd priesters is daardie dag gemartel, insluitend Symeon, wat die laaste was om gemartel te word. Vir nog 20 jaar is Christene dwarsdeur die Persiese Ryk gejag. Soms het die vervolging alle Christene geteiken, diegene wat van Zoroastrisme bekeer het, was die ywerigste agtervolg. Meer dikwels was die bedoeling egter om die leierskap van die kerk uit te skakel; sodra 'n nuwe biskop verkies is, is hy in hegtenis geneem en doodgemaak. Een biskop, met die naam Qayuma, is op 80-jarige ouderdom gevra om 'n leiersposisie te aanvaar. Nadat hy die posisie aanvaar het, het hy gesê: "Ek gaan in elk geval binnekort sterf, en ek sal liever as 'n martelaar sterf as van ouderdom." Die ergste van wat historici die "Groot Vervolging" noem, het ongeveer 'n dekade voor die dood van Sapor II geëindig. Sommige skryf die afnemende vervolging toe aan Persië se militêre oorwinning oor die Romeine in 363 n.C. Maar 'n mate van vervolging in die Persiese Ryk het voortgeduur.

Terwyl die Persiese vervolging as erger beskou is as wat Christene onder Rome gely het, het minder Christene in

Persië hul Christelike geloof versaak as in Rome – wat die standvastige geloof van Christene in Persië weerspieël. Een kerkhistorikus het geskryf dat die aantal bekende martelare op 16,000 getel kon word, alhoewel die persiese aantal martelare buite opsomming was. 'n Ander bron het die aantal martelare op soveel as 190,000 geskat. Vandag is een van die vinnigste groeiende kerke in die Midde-Ooste in Iran, voorheen Persië, ten spyte van 'n gesamentlike poging deur die land se radikale Islamitiese regering om die Christendom uit te skakel. ■

Die getuienis van getroue Christene wat Christus tot die dood toe gehoorsaam het, inspireer elke geslag. Hul getuienisse van regdeur die kerkgeskiedenis dien as 'n herinnering dat ons as lede van die liggaam van Christus ook geroep word om deel te wees van die ononderbroke ketting van getuies.

Primêre bronne: *A History of Christianity in Asia, Volume 1, by Samuel Hugh Moffett; An Introduction to the History of the Assyrian Church, by W. A. Wigram; The Ecclesiastical History of Sozomen*

Gebedsdagboek

September 2025

- | | | |
|---|-------------------|---|
| M | 1. NIGER | Bid dat God Halima, 'n weduwee, sal gebruik om aan Islamitiese ekstremiste God se liefde en vergifnis te toon. |
| D | 2. ALGERIË | Bid dat Christene wie se kerke deur die owerhede gesluit is, na hul bure sal uitreik ten spyte van die risiko's. |
| W | 3. RUSLAND* | Bid vir 'n uitstorting van die Heilige Gees en 'n groot draai na Christus in hierdie streek. |
| D | 4. BURKINA FASO | Bid vir verhoogde toegang tot gedrukte en oudio-Bybels in plaaslike tale. |
| V | 5. PAKISTAN | Baie Pakistanse Christene word gedwing om in lae betaalde, ongewenste poste te werk. Bid vir nuwe geleenthede en vryhede. |
| S | 6. TANZANIË | Bid vir Bybelvertalingswerk in tale wat deur die laaste oorblywende onbereikte mensegroepe gepraat word. |
| S | 7. JEMEN | Bid dat media-uitreikbedieninge God se Woord toenemend toeganklik in Jemen sal maak. |
| M | 8. INDONESIAË | Bid vir Maria Solon, wie se man, Marten, weens sy Christelike geloof in Indonesië vermoor is. |
| D | 9. SAR** | Bid vir Frontlinie-Werkers terwyl hulle intern ontwortelde mense help. |
| W | 10. SAOEDI-ARABIË | Bid dat Christenbekeerlinge uit Islam op die regte tyd hul geloof aan hul familieleden bekend sal maak. |
| D | 11. VIËTNAM | Bid dat Christene wat toegang tot skole en maatskaplike dienste geweier word, sorg van die liggaam van Christus sal ontvang. |
| V | 12. OMAN | Bid vir Christenbekeerlinge uit Islam wat deur regsgedinge geteister word. |
| S | 13. EGIPTES | Bid vir Christene wat gewaagde risiko's neem om Christenbekeerlinge uit Islam in dissipelskap op te lei. |
| S | 14. KAMEROEN | Bid vir Frontlinie-Werkers wat in die geestelike en emosionele behoeftes van Christene wat deur Boko Haram-aanvalle ontwortel is, voorsien. |
| M | 15. KENIA | Bid vir die vrymoedigheid en krag van sendelinge wat die Evangelie in vyandige gemeenskappe verkondig. |
| D | 16. NEPAL | Bid dat Nepalese Gelowiges standvastig sal staan in hul geloof terwyl Hindoe-nasionaliste teenkanting teen Christene bevorder. |
| W | 17. KATAR | Om 'n Christen in Katar te word kos 'n prys. Bid dat nuwe Gelowiges wat verlies ly, vreugde in die Here sal vind. |
| D | 18. ISRAEL | Bid vir Christenbekeerlinge uit Islam wat gewelddadige teenkanting van familieleden en plaaslike regerings trotseer. |
| V | 19. VENEZUELA | Bid dat Venezolane die leegheid en duisternis van Marxistiese ideologie sal herken en hulle tot Christus sal wend. |
| S | 20. LIBIË | Bybels word erg beperk in Libië. Bid dat elke Gelowige toegang tot 'n gedrukte of digitale Bybel sal hê. |
| S | 21. TUNISIË | Bid dat Christenbekeerlinge uit Islam die liefde van Christus aan kollegas sal verkondig wat hul geloof mag teenstaan. |
| M | 22. BAHREIN | Loof God vir die standvastige geloof van Christene wat hul werk en sosiale status terwille van Christus wil verloor! |
| D | 23. ETIOPIË | Bid vir die moed van pastors soos Dereje wat werk in gebiede waar Islamitiese ekstremiste aktief is. |
| W | 24. VAE*** | Bid vir Christenwerkers terwyl hulle met die Evangelie na Emirate uitreik. |
| D | 25. IRAK | Bid vir Christelike satelliet-TV, radio- en internetbedieninge wat werk om Irakese met die Evangelie te bereik. |
| V | 26. BANGLADESJ | Bid vir Abdul, 'n voormalige imam wat weens sy geloof in Christus deur sy neef geslaan is. |
| S | 27. KIRGISIË | Bid dat Christene wat geslaan en beseer word, toegang tot voldoende mediese sorg sal hê. |
| S | 28. LAOS | Bid vir uitreikpogings onder Boeddhistiese monnike wat Christene saam met die Kommunistiese regering vervolgt. |
| M | 29. TADJIKISTAN | Bid vir die moed, beskerming en deursettingsvermoë van diegene wat werk om die Bybel in plaaslike tale te vertaal. |
| D | 30. COMORE | Gebruik Matthéüs 9:38 om te bid dat God meer werkers na die uitdagende oesland van die Comore-eilande sal stuur. |

*EN GEBIEDE ONDER SY BEHEER

**SENTRAAL-AFRIKAANSE REPUBLIEK

***VERENIGDE ARABIESE EMIRATE

Staan saam met Vervolgde Christene



Dien vervolgte Christene in vyandige gebiede en beperkte nasies en wees 'n stem vir hulle. Jou geskenk verleen aandag aan alle bedieningsbehoefte, insluitend die onmiddellike behoeftes van ons vervolgte broers en susters, terwyl hulle Christene regoor die wêreld in nouer gemeenskap met die vervolgdes en tot 'n dieper toewyding aan Christus roep.

Oorweeg asseblief om 'n skenking in enige van die volgende bankrekeninge te maak:

Bankbesonderhede: Christelike Sending Internasionaal

Nedbank

Rek nr.: 1925-024946 (Tjek)
Takkode: 192505 (Bedfordview)
Verw.: U Naam en Selnommer

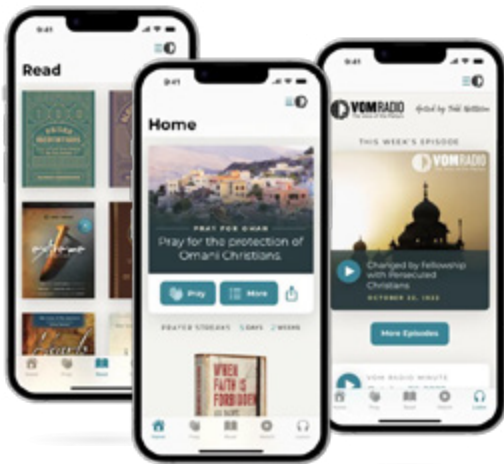
Standard Bank

Rek nr.: 02-249-5592 (Tjek)
Takkode: 018305 (Bedford Gardens)
Verw.: U Naam en Selnommer

ABSA Bank

Rek nr.: 909-861-7711 (Spaar)
Takkode: 632005 (Bedford Centre)
Verw.: U Naam en Selnommer

Gebedsondersteuning en Inligtingsbronne:



Laai ons GRATIS "VOM App" op u Slimfoon af.

Tik "Voice of the Martyrs" in die soekveld in op Google Play of op die App Store.

Daaglikse herinnerings om vir die vervolgdes te bid, navorsing te doen op Vyandige of Beperkte lande en die werk wat SVM daar doen; skakel in by VOMRadio plus nog vele, vele meer.



VOM App



"Dink aan die gevangenes asof julle medegevangenes is." Heb 13:3



Christilike Sending Internasionaal - Die Stem van die Martelare, Suid-Afrika.

CSI | Posbus 7157, Primrose Hill, 1417 Suid-Afrika | Tel: 010 777 0114 (8vm-1nm) | Sel: 076-022-3336 (8vm-5nm)

E-pos: cmi@vomsa.org/bianca@vomsa.org | Webtuiste: www.persecutionsa.org |

Facebook@cmivomsa | Instagram@vom_south_africa

Direkteure: Mnr A.B. Illman (Uitvoerend); Pastor R. Marsh; Mnr R. Keir; Mnr D. Kirton

© Toestemming vir die herdruk van enige gedeelte van hierdie nuusbrief moet van Christelike Sending Internasionaal aangevra word.

Vola ons:



The Voice of the Martyrs



www.persecutionsa.org